

forløbne 10 Aar, og som har nødvendiggjort Ansættelsen af et større Antal af disse Embedsmænd. Jeg skal anføre, at for 10 Aar siden androg Indtægterne ved Postvæsenet $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens Indtægten i afvigte Aar har udgjort 7,500,000 Kr., saa alene af denne Oplysning vil det være det høje Tings Medlemmer klart, at en betydelig Tilgang af Embedsmænd og Bestillingsmænd har været nødvendiggjort ved denne Udvikling. Som Forholdene nu ere, vil det ikke blive 10 Aar, som det bliver nødvendigt for disse Mænd at fungere, forinden de faa kongelig Udnævnelse og deraf følgende Pensionsret, men det bliver mellem 12 og 13 Aar, og efter en paalidelig Beregning, som i øvrigt er opført i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, er det godtgjort, at i Løbet af ganske faa Aar vil det dreje sig om en Tid af 19 Aar, forinden en saadan Bestillingsmand kan komme ind i den pensionsberettigede Stilling. Naar man gaar ud fra, at Ansættelsen sker omtrent i 27 Aars Alderen, saaledes som Tilfældet i Reglen er, saa vil han først kunne faa Bestalling, naar han er mellem 45 og 50 Aar, og dersom han gaar af, naar han er imellem sit 65de og 70de Aar, vil han ikke kunne erhverve mere end det halve af Lønningen i Pension, medens han efter det, som var tiltænkt ham i 1889, og efter de i øvrigt gældende Pensionsregler vilde have Adgang til at faa $\frac{2}{3}$ af sin Lønning som Pension. Derfor foreslaar nu dette Forslag, at denne Grænse af $\frac{1}{3}$ skal bortfalde, idet man dog har tilføjet, at ikke nogen skulde kunne faa kongelig Udnævnelse, før han er fyldt 35 Aar. — Det er nu den 4de Lønningsklasse i Postvæsenet, jeg har omtalt. Der var dog nogen Pensionsret for dem, den, man altsaa ikke har fundet tilstrækkelig, og som man ønsker udvidet. Men gaar jeg over til den 5te Lønningsklasse: Postbude, Postkonduktører og Pakmestre, som Lovforslaget ogsaa omfatter, er Forholdet for disse endnu ugunstigere, end de vare for 4de Lønningsklasse, idet der i Virkeligheden ikke er nogen egentlig Pensionsret for de til denne Lønningsklasse hørende Bestillingsmænd, for Underklasserne i det hele taget. De have efter Loven et Tilskud, som godskrives dem aarlig, svarende til 5 pCt. af den dem tillagte Lønning. Det henlægges hvert Aar med Rente og Rentes Rente og anvendes til deres Alderdomsforsørgelse. Men denne Godskrivning begyndte først i Henhold til den Lov, der fastsatte den, altsaa i 1889, og den begyndte kun fra 1889 for

dem, der allerede længe havde været i Postvæsenets Tjeneste. Med andre Ord, alle de Postbude, Pakmestre og øvrige Bestillingsmænd henhørende til Underklasserne, som ere ansatte i Tidsrummet 1870—89, have kun fra Aaret 1889 denne Godskrift, svarende til 5 pCt. af deres Lønning. Men ogsaa for dem, der ere ansatte efter 1889, som altsaa have faaet godskrevet disse Summer for hele den Tid, de have været ansatte, er Alderdomsunderstøttelse, som deraf fremgaar, meget ringe. Den er især meget ringere end den for Statsbanedriftens Funktionærer fastsatte Pension, idet disse Funktionærer i 1898 fik deres Pensionsforhold ordnede. Dernæst maa der ogsaa tages Hensyn til, at der skal købes en Livrente for de saaledes opsparede Beløb, og at Livrenterne i Statsanstalten ere blevne væsentlig dyrere — en Fordyrelse af henved 30 pCt. — paa Grund af den gennem Statsanstaltens Erfaringer indvundne Erkendelse af, at Livrentepremierne vare for lave. Jeg vil eksempelvis nævne, at efter 39 Aars Tjeneste vilde den Understøttelse som et saadant københavnsk Postbud vilde kunne faa, naar han er 66 Aar gammel og tænkes indtraadt i 27 Aars Alderen, være 579 Kr., idet det Beløb, der er godskrevet ham, andrager 5,467 Kr., men efter Pensionsloven af 1851, og altsaa ogsaa efter de Bestemmelser, som foreslaas ved dette Lovforslag, vilde han faa 1,067 Kr. i aarlig Pension eller $\frac{2}{3}$ af sin Lønning med Alderstillæg, som andrager 1600 Kr. Det er altsaa en ikke uvæsentlig Forbedring, som vil finde Sted for disse vel-tjente Bestillingsmænd i den fremrykkede Alder. Naar det høje Ting ligesom det andet Ting vedtager denne Lov, vil det tilige medføre, at Postvæsenet vil være i Stand til at afskedige saadanne gamle Folk, som det nu beholder paa Grund af, at den Understøttelse, der vilde tilfalde dem ved deres Afgang, er for ringe til, at de derved kunne slaa sig igennem i Resten af deres Liv. Der er mange gamle Postbude, ja, der skal endog være et paa 80 Aar, som fungerer endnu paa den Maade, at hans Kammerater hjælpe ham og derved opnaa, at han kan beholde sin Løn, eftersom hans Pension er utilstrækkelig. Jeg tror ikke, at jeg behøver meget stærkt i dette høje Ting at tage Ordet for at bringe Orden til Veje i dette Forhold paa samme Tid, som man ogsaa vil sætte Postbestyrelsen i Stand til at lade disse vigtige Arbejder foretage af Personer, der ere i en Alder, hvori de ere fuldt ud i Stand til at udføre dem. Jeg har tænkt mig Muligheden af